

Antoni Atienza i Peñarroja

VAIG VORE CÒM EM GIRAVA LA CARA

Vaig vore còm em girava la cara, i vaig sentir els seus tacons colpejar l'acera, rítmicament, com un tambor de joguet. Vaig vore la seua esquena, eixa esquena que tensava el teixit de la brusa, que tantes vegades havia llaurat en els meus dits. Era l'adeu. El tancament d'una relació que havia cregut immortal, i que ara redolava per la costera de la meua desesperació. Tenia la boca seca, i els ulls humits. No tenia forces per a perdre-la de vista, per a deixar de vore manejar-se pendularment aquell cul que, ara ho pensava millor, mai havia vist en pell viva.

Baixí el cap. Quan torní a alçar el cap, ya no estava. Havia desaparegut de la meua vida, per segona vegada. La primera vegada, la boca em sabia a cendra. Ara, la sentia plena de vi florit. Els anys no m'han ensenyat res, en definitiva, vaig pensar. Tenia que haver-ho previst. Ya no era el jove que havia segut trenta anys arrere, quan el món em somreïa, i el sol lluia a soles per a mi.

Llavors, m'havia enamorat d'ella fins als ossos. Millor dit; m'havia enamorat del seu somriure, de llavis rosats i fins oberts damunt d'unes dents perfectes. Un somriure de dòna que amaga secrets i confidències. El somriure de l'adolescència tardana o de la joventut primerenca. La seducció feta somriure. Eixe era el seu somriure. Em vaig enamorar fins als ossos.

No em vaig donar conte de quànt m'havia enamorat, fins que l'història es va acabar. Vesprada d'hivern vell, cel de plom, mans en les bojaques. Caminada cap a cap de lloc, fins que em va mirar, i em digué:

— Em case.

Yo sabia que tenia nóvio, un nóvio formal, un nóvio d'eixos que tenen sempre les chiques més guapes. Un nóvio dels que treballen i tenen diners en la cartera, un nóvio interessat pel fútbol i les discoteques de moda. No com un servidor, un estudiant que encara feya deures i no tenia un clau, ni una clau. Un servidor no podia ser nóvio, porque no tenia *estatus*. Un estudiant no podia

ser més que lo que era: un estudiant, és dir, un jove a qui tot lo món mirava com un chiquet gran.

Dins de mi, em vaig trencar. Sempre havia pensat que les coses en el seu nóvio no anaven massa be. Millor dit, ho havia imaginat. Be, més clar, ho havia volgut imaginar. Ara, el nóvio tornava del fondo de l'arca a on l'havia soterrat, i tornava com el comte de Montecristo, ric, poderós, i disposat a emportar-se a la chica.

Em va allargar el targetó. Crema, lletra color chocolate, redoneta, elegant... No vaig poder llegir-lo, els ulls no miraven. Era com si m'hagueren desconectat per dins. Les purnes del circuit em cremaven dins del cor. L'impotència i la pena absorbiren la meua ànima dins d'un pou negre. Vaig sentir com el pit se m'afonava en dolor. Em costava respirar. Li torní aquella cartulina, que era el passaport de la meua infelicitat. Suaument, el tornà a guardar en el bosso, i quan es tancava la cremallera, vaig creure que damunt de mi corria una pesada llosa de marbre.

No recorde molt més d'aquell dia. El colp fon massa fort com per a poder gravar en la memòria lo que va passar en acabant. No la recorde alluntar-se de mi. No tinc eixes imàgens gravades en el meu cervell. I be que ho lamente. Lo que sí recorde, és que vaig decidir no oblidar-la.

I no la vaig oblidar. Pero València és molt gran, i li vaig perdre la pista. La vaig extraviar. Com desapareix una joia familiar, valiosa i estimada, deixant una calcigada en les entranyes. Com es pert aquella camisa que tant nos agradava, i que de sobte ya no tornem a vore. Com vola la bufa del chiquet pel cel del parc. Deixant dolor. Passaren les setmanes, que es convertiren en anys. La seua image m'eixia al pas cada vegada que travessava el seu barri. El banc de l'avinguda, l'acera de sa casa, la discoteca a on ballàrem. Tancava els ulls i la tornava a vore pujar al coche, en un vestit blanc que descobria unes cames llargues i sensuals, i en el somriure dibuixat en la cara.

La vida era com un dia de pluja. Fret, tristeia, humitat. A poc a poc, els detalls s'anaren barrant. Els ulls, ¿de quin color eren?, ¿cóm eren les mans?, ¿cóm duya les ungles? Lo que no podia oblidar era el somriure. Eixa manera tan especial de plegar els llavis i descobrir les dents. La mirada, entre carinyosa i irònica. ¿Cóm era la veu?, ¿cóm era la veu?. El cor se m'omplia de tristor, quan descobria que un detall havia desaparegut de la meua memòria. Ella s'anava enterbolint com una pintura vella. L'espill que guardava en el meu cor en la seua image, s'enfosquia, es clavillava, perdia claror. L'estava perdent.

Hi hagué un moment en el qual deixí d'ensomiar en ella. Llavors, l'ansietat em va dominar. De vegades la recordava en intensitat quan estava en la ducha. Eixe moment d'absoluta soletat em duya a pensar en ella, a intentar recordar cómo era, a revivre els moments d'absoluta felicitat

vixcuts al seu costat. Tornava a vore al cambrer encendre el ciri de la taula. Sentia novament les ones trencant en la platja, aquella nit en la qual no em vaig atrevir a besar-la. L'aigua de València de la Malvarrosa buscava el seu sabor en la meua boca. Eixia banyat, per fora i per dins. Llàgrimes de silenci.

Durant anys, regirava les guies telefòniques, per si botava de les pàgines el seu nom. I més tart aparegué Internet. I la trobí.

La vaig tornar a vore, una vesprada de març, i creguí que el món es feya nou, com si Deu Pare haguera vingut en persona a refer-lo eixa vesprada. Una vesprada plena de flor, d'aromes de clavells i de pólvora. Plogué dins del meu cor, i la taranyina que em pensava trencada i desfeta, estava allí, lluenta, neta, plena de gotes que lluien com chicotets diamants de la rosada. L'amor estava intacte, com l'anell de la yaya que guardàrem en un calaix una nit d'hivern i ara tornava a aparéixer quan tot lo món l'havia oblidat.

Nos vàrem vore uns mesos, d'amagatall, un amor adolescent, fet de passió, ilusió, i besos furtats. No fon un amor adult, un amor en compromís, un amor en carn, un amor en costra. S'obriren sòtols que oloraven el ranci aroma de la culpa i del pesar. Esquelets en armaris que encara sagnaven per les ferides obertes. Velles històries que apunyalaven com ferros rovellats. Pero el meu amor per ella era més fort que la sanc i més dur que el ferro vell.

En acabant vingué el fantasma de la por, en la seua cara verda, o blanca, o grisa, que tots eixos colors té la por en la mà que la dibuixa. Por al pervindre, en la seua túnica coberta de la pols dels camins; por a la desesperança, en la cuiraca de ferro brunyit; por a la tortura, en la roba de camuflage per a perdre's pels cantons. I eixes pors entraren en el seu cor, que de la por al cor, a soles va una lletra, pero es busquen perque u és home i l'atre és dòna. I quan s'ajunten, es barregen com la mistela i la cassalla, com l'ou rollat, com la sanc i l'aigua, i ya no es poden separar.

La por a la pena, la por al rebuig, se la va emportar. I la vaig perdre. I vaig vore cóm em girava l'esquena, perque no vaig tindre forces per a mirar-la a la cara. Perque sabia que si veïa els seus ulls de color primavera, m'agenollaria per a demanar-li que tornara. Perque si sentia eixir una paraula dels seus llavis, se me trencaria l'ànima. Vos he mentit. No, no vaig voler mirar cóm em girava la cara. Si ho haguera fet, ara no estaria entre vosatres. No haguera pogut sobreviure a un fet així. No haguera volgut seguir caminant. El món, sense ella, ya és prou insoportable com per a damunt tindre que carregar, la resta de la meua vida, en l'ímage de cóm eixos ulls s'entretancaven i de cóm eixa boca es desdibuixava, o de cóm els seus cabells dansaven el ball de l'adeu, mentres em girava la cara.

Tots els drets reservats. El contingut d'esta revista està protegit per la llei, la qual estableix penes de multes i inclús presó, además de les corresponents indemnizacions per danys i perjuins, per als qui reproduïxen o plagien, de forma total o parcial una obra artística, literària o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol classe de suport o comunicada per qualsevol mig, sense el preceptiu consentiment i autorització dels autors.

La present revista s'edita exclusivament en format electrònic, per a la seua difusió lliure i gratuïta. Per *difusió* s'entén:

- La seua visualització en qualsevol mig electrònic.
- L'enllaç a la seua direcció URL en qualsevol pàgina web (mentant la seua procedència).
- La seua impressió en paper per a us exclusivament particular.
- La posta a disposició de la revista per a terceres persones, en les mateixes condicions.
- La seua comunicació pública per mitjans electrònics.

Queda absolutament prohibida la seua venda o la seua impressió en sèrie sense l'autorització expressa de l'Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

© Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

ISSN: 2172-5810.